Я відбився від людей, втік за місто й доріжкою
Між ланами самотній подався ген… ген…
Там надхненні пісні я ніжніш кую,
бо там дійсний соняшний день!

Тихо вколо, лише жайвори перелякано
Поринали все глибше в бездонну блакить,
Усміхнулося сонечко маково
і за обрій на сон спішить…

Покотилось, сховалось на цілу ніч сонечко,
Хмарка жменею сипле сріблясту росу,
Посплітались пісні жайвороночків
у вечірніх згуків красу…

Я відчув, що в тих ніжно-вечірніх мелодіях
Мого чуйного серця акорди бринять,
І щасливий, щасливий сьогодні я,
бо я дужий! Незчисленна рать!